

трецъ тихъ шушука: всѣки нека се прибира, класътъ расте и се налива сега. . . .

Слѣдъ много ни малко избуя нивата конь да я не гази. Не се виждатъ вече ни кукуряктътъ, ни тинтявата, — морни отъ работа цѣль день, отъ рано хванаха и птичкитѣ да се прибиратъ въ гнѣздото си.

Подъ валогa грѣйна като злато узрялата нива, — въ ранни зори се натлъчиха на нея жетварки, поеха по тѣхъ замашни вързачи, и наредъ съ всички зарадѣха надъ гнѣздото си и птичкитѣ. Припича слънцето, тегне надъ нивата задушна мараня: птичката не сѣща ни жадъ, ни умора, дрѣме надъ гнѣздото си, а подъ нея лежатъ не видѣли още свѣтъ свидни рожби. Чакъ кога сѣрпъ сѣнка направи и жетвари сѣднатъ долу въ падината да пладнуватъ, другарътъ ще ѝ дойде на смѣна да легне на гнѣздото и птичката ще стане да дири зрѣнце или мушица. . . .

Съ врѣмето и грижитѣ вървятъ: още не сж събрали кръсцитѣ отъ оголялата нива и дъжделиви облаци зеха да засѣнятъ небото. Като огненъ змей се изви срѣдъ тѣхъ трескавица, и отъ нейния грѣмъ се разтърси земята. Литнаха вихъръ срѣщу вихъръ — единъ се откопчи търти насамъ, други се погни по него, трети пъкъ съ прѣчупени крилѣ заперпели край глогътъ и като нѣма кому да си изкара, сдавя се съ него. Огъва се, прѣщи — отъ корень ще се изскубне глогътъ, а срѣдъ вѣткитѣ му сгушени въ гнѣздото си и двѣтѣ птички, притаили дѣхъ, не смѣятъ да шавнатъ. . . .

Сипна зора, развѣдри се небото най-подиръ, дружно подскочиха и запяха и двѣтѣ птички, па подеха слѣдъ тѣхъ голички, още слаби рожби и цѣлия глогъ обсипаха дружни чуруликания.

Радваха се птичкитѣ и нѣмаха край радости и пѣсни около глогътъ, макаръ че ратаитѣ прибраха отъ